

ਸਵਾਲ:

“ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਅਨਾਦੀ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਬਾਈਬਲ ਕੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ?”

ਜਵਾਬ:

ਇਹ ਆਖਰੀ ਸਵਾਲ ਉਸ ਨਾਮ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਹਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2: 10)। ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨਾਲ ਹਰ ਪਾਠਕ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜਾਗੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿੰਨਾ ਰੋਮਾਂਚਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸਨਾਤਨ ਮੰਸਾ ਮੁਤਾਬਿਕ ਬਣਾਈ ਗਈ। ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਗਿਆਨ “ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਸਦਾ ਤੀਕ ਹੈ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3: 10, 11, 21)। ਜਗਤ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਸਦਾ ਤਕ ਰਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤਹਿ ਸੀ (1 ਪਤਰਸ 1:20)।

ਸਚਮੁਚ ਸੁਰਗੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਨਾਲ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੁੱਭ ਵਚਨ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੁਗ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸੁਆਦ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 6:5) ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਅਬਦੀ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਉੱਤਮ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਫਲ ਖਾਣ ਵਾਲੇ

ਬਾਗ-ਏ-ਅਦਨ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਰੁੱਖ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ‘ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਦਰੱਖਤ’ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ‘‘ਰੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ... ਤੋੜ ਕੇ ਖਾਧਾ’’ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਉਤਪਤ 3:22)। ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾ ਦੇ ਅਯੋਗ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ ਲਈ ਕਰੂਬਾਂ ਨੂੰ ਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਗ਼ ਵਿਚ ਇਹ ਕਰੂਬ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਰਹੇ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਉਤਪਤ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਚੌਠ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਅਨੋਖੇ ਰੁੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਜ਼ਾਹਿਰਾ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਾਉਤਾਂ 11:30 ਇਸਦਾ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ) ਪਰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸਨਾਤਨ ਯੋਜਨਾ ਮੁਤਾਬਿਕ ਉਸ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਰੁੱਖ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਇਹ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਰੁੱਖ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਇਕ ਹੁਰਾਨੀ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਨੰਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਦਨ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਰੁੱਖ

ਹੁਣ ਸੁਰਗੀ ਰੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:7)।

ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਿਆਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਚੰਗੇ ਦਿਨ ਵੇਖਣ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (1 ਪਤਰਸ 3:10)। ਮਸੀਹ ਭਰਪੂਰੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਣ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 10:10)। ਉਹੀ ਮੌਤ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਕੇ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਅਮਰਤਾ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਲਿਆਇਆ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:10)। ਸਿਰਫ ਉਹੀ ‘ਮੌਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਮੌਤ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਮੌਤ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਛੁਡਾ’ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2:14, 15)। ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ‘ਨਾ ਡਰ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਪਿਛਲਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਮੁਰਦਾ ਸਾਂ ਅਰ ਵੇਖ, ਮੈਂ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪਤਾਲ ਦੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹਨ’ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 1:17, 18)।

ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਥਾਂ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੁਭਾਗ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਸੰਕੇਤਕ ਤੌਰ ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਰੁੱਖ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕਰੂਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਫਲ ਖਾਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ; ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਹਰ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਖਾਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਸਿਰਫ ‘ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਜੁੱਗ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਵਿਖੇ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇਹ ਸੁਭਾਗ ਮਿਲੇਗਾ। ਸੁਰਗੀ ਰੁੱਖ ਤੋਂ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਨਗੇ, ‘ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਤੁਲ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ’ ਹੋਣਗੇ (ਲੂਕਾ 20:35, 36)।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਮੂਲ ਥਾਂ ‘ਅਦਨ’ ਨਾਮਕ ਇਕ ਬਾਗ ਵਿਚ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ‘ਅਨੰਦ’ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਰੁੱਖ ‘ਸੁਰਗ ਲੋਕ’ ਨਾਮਕ ਥਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ‘ਪਾਰਕ ਜਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਜਾਂ ਅਨੰਦ ਦੀ ਥਾਂ’ ਹੈ। ਸੁਰਗ ਦੀ ਝਲਕ ਇਕ ਪਾਰਕ ਜਾਂ ਬਾਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ‘ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਦੀ ਇਕ ਨਦੀ ਬਲੌਰ ਵਾਂਗੂ ਉੱਜਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਦੀ ਉਸ ਨਦੀ ਦੇ ਚੌਂਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ’ ਵਗਦੀ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22:1)। ਉਸ ਨਦੀ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ‘ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਰੁੱਖ’ ਹੈ, ‘ਜਿਹ ਨੂੰ ਬਾਰਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਫਲ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਫਲ ਮਹੀਨਾ ਮਹੀਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਬਿਰਫ਼ ਦੇ ਪੱਤੇ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਲਈ ਹਨ’ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22:2)।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਤਾਜ ਪਾਉਣਾ

ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਅਬਦੀ ਭਵਿੱਖ ਤਾਜ ਪਹਿਨਣ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਰੂਪਕ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:10)। ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਤਾਜ *didadma* ਭਾਵ ਸ਼ਾਹੀ ਮੁਕਟ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਅੰਗੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਲੰਕਾਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਇਹ ਇਕ *stethanos* ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਵਿਚ ਜਿੱਤ ਦੀ ਮਾਲਾ ਜਾਂ ਹਾਰ, ਭਾਵ ਬੈਜ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਓਲੰਪਿਕ ਦਾ ਤਾਜ ਮੁਰਝਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਦਾ ਤਾਜ ਸਦਾ ਤੀਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:25)। ਓਲੰਪਿਕ ਵਾਲਾ ਤਾਜ ਤਾਂ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਲਾਲ ਦਾ ਉਹ ਤਾਜ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੁਰਝਾਉਂਦਾ (1 ਪਤਰਸ 5:4)। ਪੌਲਸ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਨੰਦਿਤ ਸੀ ਕਿ ਸੁਰਗੀ ਰਾਜ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦਾ ਮੁਕਟ ਉਹਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:8)।

ਮੰਨਾ ਖਾਣਾ

ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਤੀਜੀ ਝਲਕ ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਘੁੰਮਣ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲੋਕ ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰ ਗਏ ਹੁੰਦੇ ਜੋ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਮੁਹੱਈਆ ਨਾ ਕਰਵਾਇਆ ਹੁੰਦਾ। ਜਦ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਉੱਤੇ ਤਰੇਲ ਡਿੱਗਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਡਿੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ‘ਮੰਨਾ’ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਗਿਣਤੀ 11:9)। ਇਸ ਦਾ ਸਵਾਦ ਸ਼ਹਿਦ ਵਿਚ ਪਕਾਏ ਪੂੜੇ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਕੁਚ 16:31)। ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਭੋਜਨ ਨਾਲ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਤਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰੱਖਿਆ। ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਇਹ ਭੋਜਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਪਤਤੀ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ *atron angelon* ਭਾਵ ‘ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਰੋਟੀ’ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ 78:25)। KJV ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਖਾਣਾ’ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਹ ਖਾਣਾ ਆਪਣੇ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮੰਨਾ ਵਾਂਗ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਰੂਹਾਨੀ ‘ਮੰਨਾ’ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਛੁਡਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:17)।

ਉੱਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਚਿੱਟਾ ਪੱਥਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ

ਯਿਸੂ ਦੀ ਅਬਦੀ ਬਰਕਤ ਦੀ ਚੌਥੀ ਝਲਕ ਹਰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਚਿੱਟਾ ਪੱਥਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:17)। ਰੋਮੀ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿਚ, ਨਿਆਂ ਵਿਚ ਕਸੂਰਵਾਰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਾਲੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਅਤੇ ਬੇਕਸੂਰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਚਿੱਟੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਜੀਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਇਹੀ ਗੱਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ‘‘ਹੁਣ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ’’ (ਰੋਮੀਆਂ 8:1)। ਬੇਦੇਸ਼ੇ ਹੋਣ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਪੱਥਰ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਚਿੱਟਾ ਪੱਥਰ ਪੂਰੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਹਰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਉੱਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਨਾਂਅ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੱਥਰ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਆਦਮੀ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਨਾਮ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਸਚਮੁਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ (ਜਿਸਨੂੰ ਕਾਲੇ ਪੱਥਰ ਦੀ ਥਾਂ ਚਿੱਟਾ ਪੱਥਰ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ), ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਹਰ ਪੱਥਰ ਉੱਤੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਲਿਖ ਕੇ ਉਸ ਉੱਤਮ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਦਏਗਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜੇ ਜਾਂ ਆਮ ਇਨਾਮ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ‘‘ਪੂਰਾ ਇਨਾਮ’’ ਪਾਉਣ ਲਈ ਦਲੇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (2 ਯੂਹੰਨਾ 8)। ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹਰ ਬੰਦਾ ਜਿਹੜਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਹੀ ਰੂਹ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਇਨਾਮ ਹੈ (ਵੇਥੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:14)। ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਉਸ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ‘‘ਜਲਾਲ ਦਾ ਤਾਜ’’ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੇ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਅ ਖ਼ਤ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ, ‘‘ਸਾਡੀ ਆਸ ਯਾ ਅਨੰਦ ਯਾ ਅਭਮਾਨ ਦਾ ਮੁਕਟ ਕੌਣ ਹੈ? ਭਲਾ, ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਅੱਗੇ ਉਹ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ? ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਪਰਤਾਪ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੋ’’ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:19, 20)।

ਚਿੱਟੇ ਵਸਤਰ ਪਹਿਨਣਾ

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹਕਲੰਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪੰਜਵੀਂ ਝਲਕ

ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਚਿੱਟੇ ਵਸਤਰ ਹਨ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:5)। ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਤੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਮੈਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਲਈ ‘ਇਸ ਤੋਂ ਮੈਲੇ ਕੱਪੜੇ ਲਾਹ’ (ਜ਼ਕਰਯਾਹ 3:4) ਲੈਣ ਦਾ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਯਾਦ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮਲੀਨਤਾਈ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭੋਂ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਣ’ ਕਰਕੇ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:1) ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਵਸਤਰ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਉਹ ਉਜਲੇ ਵਸਤਰ ਪਹਿਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਫਿਰਨਗੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਸੁਜੋਗ ਹਨ’ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:4)।

‘ਸੁਜੋਗ’ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਮੁਤਾਬਿਕ ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ‘ਸਾਡੇ ਸਭ ਧਰਮ ਪਲੀਤ ਕੱਪੜੇ ਵਰਗੇ ਹਨ’ (ਯਸਾਯਾਹ 64:6)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ‘ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਰਮ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਜੋ ਅਸਾਂ ਕੀਤੇ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਰਹਿਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ... ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਇਆ’ (ਤੀਤੁਸ 3:5)। ਜੇ ਅਸੀਂ ਹਰ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਵੀ ਦਈਏ ਤਾਂ ਵੀ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਕੰਮੇ ਸੇਵਕ ਹਾਂ (ਲੂਕਾ 17:10), ਸਾਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ‘ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਫਿਰ ਕਿਰਪਾ ਨਾ ਰਹੀ। ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਰਮ ਫਿਰ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ’ (ਰੋਮੀਆਂ 11:6; KJV)। ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ੇਖੀ ਨਹੀਂ ਮਾਰੀ ਜਾ ਸਕਦੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:8, 9); ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ (ਮੱਤੀ 7:21), ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਫਾਟਕਾਂ ਵਿਚ ਵੜਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ (ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:9; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22:14)। ਨਿਕੰਮੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਹੂ ਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਵਿਚ ਧੋ ਕੇ ਧਰਮੀ ਬਣਾਉਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ (ਜ਼ਕਰਯਾਹ 13:1; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:11; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 1:5)।

ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ

ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਣ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸਾ ਫ਼ਤਹਿ ਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅਧਿਆਇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਡੰਡੇ ਨਾਲ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਜਦ ਉਹ ਭੜਕਦੀ ਹੋਈ ਅੱਗ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਬਲਵੰਤ ਦੂਤਾਂ ਨਾਲ ਆਵੇਗਾ; 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:7-9)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਦਾਉਦ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਚ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਹਕੂਮਤ ਵਿਚ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤਾ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:27)। ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹਕੂਮਤਾਂ ਉੱਤੇ ਫ਼ਤਹਿ ਪਾ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਹੋਣਗੇ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 11:15)।

ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਰਾਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਪਾਪ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਫ਼ਤਹਿ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਰਾਜ ਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (ਰੋਮੀਆਂ 6:12)। ਹੁਣ ਉਹ ਰਾਜੇ (ਜਾਂ ‘ਇਕ ਰਾਜ’) ਅਤੇ ਯਾਜਕ ਹਨ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:13; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 1:6; 5:10)। KJV ਅਤੇ NASB ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 5:10 ਵਿਚ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੁਣੇ ਰਾਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 5:10 ਵਿਚਲੇ ASV ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਹੈ, (‘... ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ’)। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਸੜ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਧਰਤੀ ਰਹੇਗੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਰਾਜ ਕਰਨ (2 ਪਤਰਸ 3: 10-12)।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਉਸ ਦਿਨ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਉਹਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਰਹਿ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2: 11; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3: 21), ਜਿਵੇਂ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਉੱਪਰ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਫ਼ਤਹਿ ਪਾ ਕੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਬਣਾ ਲਿਆ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 22: 29; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1: 13)।^੧ ਨਿਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15: 28)।

ਇਕ ਹੋਰ ਅਰਥ ਵਿਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਦਾ ਤਕ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 1: 8)। ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22: 1)। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਵੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਕ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22: 5)।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਨਾਂਅ ਲਿਖਵਾਉਣਾ

ਇਕ ਆਖ਼ਰੀ ਤਸੱਲੀ ਜਿਹੜੀ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਬਦੀ ਬਰਕਤ ਮਿਲੇਗੀ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਯਾਦਗਾਰੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ (ਮਲਾਕੀ 3: 16)। ਅਸਲ ਵਿਚ ਖ਼ੁਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦਾ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਮਨੁੱਖੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿਚ (ਭਾਵ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਿਆਂ) ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਖ਼ਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹਨ।

ਇਕ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ, ਨਾਮ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਦਰਜ ਹਨ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 17: 8)। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਪੂਰਵ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਤੈਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 17: 14; 22: 12)। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਉਹ ਅਪਵਿੱਤਰ, ਘਿਰਣਾਯੋਗ ਅਤੇ ਬੁਠੇ ਹਨ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 21: 27)। ਸਾਨੂੰ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਉਹ ਨਾਂਅ ਕੱਟੇ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ (ਕੂਚ 32: 33; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3: 5)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾ ਕੇ ਦਿਲੇਰੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੋਅਜ਼ਜ਼ਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਅਹਿਮ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਨਾਂਅ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ (ਲੂਕਾ 10: 20)। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਇਹ ਚੰਗਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੁਝ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 4: 3)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਭਾਵ ਪਲੱਨਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12: 23)।

ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੰਗੋਤਰ ਬਣਨਾ

ਬਾਈਬਲ ਵਿਆਹ ਵਾਂਗ ਹੀ ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਪਾਪੀ ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬੱਟ ਵਚਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜਲ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਕੇ, ਮਸੀਹ ਦੀ ਲਾੜੀ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5: 26)। ਪਵਿੱਤਰ

ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣ ਤੇ ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਉਸ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਸੀ (ਰੋਮੀਆਂ 7:4)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਪਤਨੀ (ਭਾਵ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ) ਦਾ ਭਾਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ‘ਕਲੰਕ ਜਾਂ ਬੱਜ ਜਾਂ ਹੋਰ ਔਗੁਣ’ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਅਫਸੀਆਂ 5:27)। ਇਨਸਾਨੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਅਨੰਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਣ ਦੇ ਇਕ ਪਾਪੀ ਦੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਵਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਣ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਵਿਆਹਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਬਲਕਿ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਮੰਗਣੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਵਿਆਹ ਅਗਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨ ਤੇ (ਸੁਣ ਕੇ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈ ਕੇ; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 18:8; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:1, 2), ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੰਗੋਤਰ ਬਣ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚੋਲਾ ਪੌਲੁਸ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮੇਰੀ ਅਣਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਿਹੀ ਅਣਖ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਪਤੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁੜਮਾਈ ਕੀਤੀ ਭਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਕ ਕੁਆਰੀ ਵਾਂਗੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਰਪਣ ਕਰਾਂ’’ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:2)। ਵਿਆਹ ਦਾ ਦਿਨ ਜਗਤ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦ ‘‘ਲੇਲੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਜੋ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਲਾੜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ’’ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 19:7)। ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦੇਹ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾਈਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੇ ਖੋਂਫ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾਈ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੱਟ ਸੱਕਣ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:1)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਲਾੜੀ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ਸੱਜਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (‘‘ਭੜਕੀਲੇ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਕਤਾਨ ਦੀ ਪੋਸ਼ਾਕ, ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਧਰਮੀ ਕੰਮ ਹੈ’’, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 19:8)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਉਹ ਲਾੜੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦਿਨ ਸਭ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ! ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘‘ਧੰਨ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਦਾਅਵਤ ਵਿਚ ਸੱਦੇ ਹੋਏ ਹਨ’’ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 19:9)।

ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਲਈ ਵਿਆਹ ਦੀ ਉਸ ਦਾਅਵਤ ਵਿਚ ਮਹਿਮਾਨ ਬਣਨ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਵਿਆਹ ਦੀ ਉਸ ਦਾਅਵਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਮਸੀਹ ਦੀ ਲਾੜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਉਹਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਉਸ ਮੁਟਿਆਰ ਵਾਂਗ ਲੱਭੂ ਫੁੱਟਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਿਨ ਲਈ ਬੇਦਾਗ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣੇ ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਜਾਓ।

ਸਾਰ

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਵਿਸ਼ਵਾਸੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਪਿਆਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:4, 5)। ਸਾਡੀ ਦੁਆ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਬਕ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਲੋਕ ਇਕ ਦਿਨ ‘‘ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਦਾਅਵਤ’’ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ!

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਲਿਖਤ ਵਿਚ ‘ਸੁਰਗਲੋਕ’ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਅਰਥ ਹੈ (ਲੂਕਾ 23:43; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:4), ਪਰ ਇਸ ਪਾਠ ਵਿਚ ਇਸ ਦੂਜੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਿਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ²ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾ ਰਾਜ ਦੀ

ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:21 ਦੀ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਹੋ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਤੁਲਨਾ ਲਈ ਦਾਉਦ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ (1 ਰਾਜਿਆਂ 1:35), ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹੀ ਸੀ (1 ਇਤਿਹਾਸ 29:23) ਭਾਵ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਦੋਹਰੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ

ਰੋਮ ਵਿਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰੋਮੀ ਕਾਲੋਨੀ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪੌਲੁਸ ਇਕ ਰੋਮੀ ਨਾਗਰਿਕ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਪੌਲੁਸ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ, ‘ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਜੰਮਿਆ’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 22:28)। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਰੋਮੀ ਸ਼ਹਿਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਫਾਇਦੇ ਮਿਲੇ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 16:37; 22:25-28; 23:12-27; 25:11, 12); ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਹਿਮੀਅਤ ਸੁਰਗ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੀ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 3:20)। ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ‘ਧੋ ਸੁੱਟਣ’ ਲਈ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਂਦਿਆਂ ਸਾਰ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 22:16), ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਹਰੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਿਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ, ਇਕ ਤਾਂ ਰੋਮੀ ਸ਼ਹਿਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸੁਰਗੀ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:19) ਹੋਣ ਦਾ।

ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣ ਤੇ ਲੁਦੀਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਘਰਾਣਾ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 16:14, 15), ਸੁਰਗ ਵਿਚ ‘ਸਾਥੀ ਸ਼ਹਿਰੀ’ ਬਣ ਗਏ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀ ਦਰੋਗੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 16:25-33) ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਘਰਾਣੇ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅੱਜ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ, ਤੋਬਾ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈ ਕੇ (ਮੱਤੀ 28:18-20; ਮਰਕੁਸ 16:15, 16; ਲੂਕਾ 24:46, 47) ਹੁਣ ਦੋਹਰੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਨਿਵਾਸ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਸ ਪੱਕੀ ਨੀਂਹ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਰਾਹ’ ਤੱਕਦੇ ਹਨ, ‘ਜਿਹਦਾ ਕਾਰੀਗਰ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11:10), ਭਾਵ ਅਜ਼ਾਦ, ਸੁਰਗੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵੱਲ ਜਿਹੜੀ ਉੱਪਰ ਹੈ (ਗਲਾਤੀਆਂ 4:26; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:22)। ਸਾਡਾ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਪੱਕਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਅਸੀਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹਾਂ’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:14)।